

Νορβηγική τοποθεσία

ρύπτει τὸ Ἐγὼ, τὴν ἐποπτείαν τοῦ ὑποκειμένου, τὴν αὐτολατρείαν. Ἐντὸς ἡμῶν καὶ μόνον ἔγκειται καὶ δι' ἡμῶν καὶ μόνον ὑφίσταται ἡ ἀλήθεια. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ὑπέροχος ὀνειροπόλος τῶν ὀνείρων τοῦ Σύμπαντος. Ὁ κόσμος εἶνε τὸ χάσις, τὸ ὅποιον καπνίζει διὰ τῆς ἀργυρᾶς τοῦ καπνοσύριγγος. Ὁ, τι ἀντιλαμβάνεται καὶ ὅ, τι ἀναπαριστᾷ εἶνε ὁ καπνὸς τῶν ρεμβασμῶν του. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὑποκείμενον, μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον πιστεύει. Καὶ τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἐγὼ τοῦτο, ὅπερ ἀναφαίνεται συγκεντρωμένον εἰς τὰ ἔργα τοῦ Βαρρές, εἶνε πλήρες ἐξαισίας λεπτότητος, σοφιστείας, ἁοριστίας, ἐγὼ ἀμφίβολον, διαστάζον, συνταρασσόμενον, περίπλοκον, διαρρέον ἐν διηγεσεί καὶ τρόπον τινὰ ρεφανικῆ εἰρωνείας.

Ὁ Μαυρίκιος Βαρρές δὲν ἀποπειρᾶται τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἰδεῶν του διὰ τῆς συγγραφῆς ψυχολογικῶν μόνον μυθιστορημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τρόπου μᾶλλον πρακτικοῦ. Ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ βαθύ ἐνδιαφέρον δεικνύει πρὸς τὰ κοινωνιστικὰ ζητήματα. Κατὰ τὴν παρελθούσαν περίοδον τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, διετέλεσε βουλευτὴς τῆς Νάντης, ὁπαδὸς τοῦ κόμματος τοῦ Βουλανζέ, ἀλλὰ κατὰ τὰς προλαβούσας ἐλλογὰς ἐκτεθεὶς ἐκ νέου, ἀπέτυχε. Τὰς ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ του ἀξιώματος ἐντυπώσεις ἀνέλαβε τελευταίον νὰ ἐκφράσῃ εἰς δράμα, ἐμπνευσθὲν ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ Παναμά. Περὶ τοῦ δράματος αὐτοῦ, ὅπερ πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ «Ἐλευθέρω θεάτρῳ» πολὺς λόγος ἐγγεινεν ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ.

ἈΝΑ ΤΟΝ ἘΛΙΚΩΝΑ¹

ΒΑΛΛΙΣΜΑΤΑ

Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐσημειώθη ὅτι ἐν τῶν ἀρίστων βαλλισμάτων τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ἡ «Καστανὴ κόρη». Ἐτυπώθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1520, ἤτο ὅμως τότε ἤδη πολὺ ἀρχαίον ποίημα, ἄλλως ἀρχαιογνώστης οἶος ὁ Ἄρνολδ βεβαίως δὲν θὰ τὸ κατεχώρει ἐν τῇ ἱστορικῇ συλλογῇ του. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐγράφη κατὰ τὸ 1400. Αἰ αἰσθηματικὰ αὐτοῦ καλλοναί, λέγει ὁ Πέρσης, ἐτήρησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναλλοίωτον τὴν ἀγάπην τῶν φιλοκάλων ἀναγνωστῶν, μ' ὅλην τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπικαθημένην σκωρίαν.

Ἐπὶ τὴν ἐσκωριασμένην αὐτοῦ μορφήν ἡμεῖς δὲν θὰ τὸ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Τὸ ἀρχικόν ποίημα εἶνε λίαν σχοινοτενές, καὶ τοῦτ' αὐτὸ δύσκολον πρὸς καλολογικὴν ἀπόλαυσιν. Ἦδη αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι διέγνωσαν τοῦτο. Τὰ μάλιστα εὐαίσθητος συγγραφεὺς ὁ Πρίωρ, ἐτροποποίησεν αὐτὸ δεόντως, τῆς δὲ τροποποιήσεως ταύτης μεταφράσις εἶνε τὸ ἐπόμενον :

Εἴτε ἀλήθεια, εἴτε ἄβανιά, ὅμως τὸ λέν 'ς τὴν γειτονιά.
 Πίστη εἰς γυναῖκα ὅποιος δώση,
 αὐτὸς γελιέται 'ς τὰ γερά καὶ τὸ πληρώνει φοβερά,
 θάρσ' ὁ καιρὸς νὰ μετανοιώσῃ.
 Ἔτσι λαλεῖ κάθε στιγμῆ, μὰ ὅποιος ἂν ἐπιθυμῆ,
 μὴν ἱστορία θ' ἀφροικῆσῃ,
 γιὰ ἕνα κορίτσι καστανό, ποὺ ἀγαπᾷ πιστὸ κι' ἀγνό
 ὅσο μπορεῖ τις ν' ἀγαπήσῃ.